

Húsvét vasárnap – 2021.04.04.

Köszöntés: „Én vagyok a feltámadás és az élet, aki hisz énbenem, ha meghal is, él; és aki él, és hisz énbenem, az nem hal meg soha. Hiszed-e ezt?”(Jn11,25)

Kegyelem nekünk és békesség Istentől a mi mennyei Atyánktól és az Ő egyszülött Fiától az Úr Jézus Krisztustól a Szentlélek közösségében. Ámen

Ének:347:1-4 „Jézus ki a sírban valál...”

187 „E húsvét ünnepében...”

355:1-4 „Mély gyászba borult a természet...”

Előfohász: „Megismerteted velem az élet útját, teljes öröm van tenálad, örökké tart a gyönyörűség jobboldon.”(Zsolt16,11) Ámen

Lekció: János evangéliuma 20, 1-18 Lelkünk épülésére és hitünk erősödésére olvassuk Istenünk Szent Igéjét:

„A hét első napján, korán reggel, amikor még sötét volt, a magdalai Mária odament a sírhoz, és látta, hogy a kő el van véve a sírbolt elől. Elfutott tehát, elment Simon Péterhez és a másik tanítványhoz, akit Jézus szeretett, és így szólt hozzájuk: „Elvitték az Urat a sírból, és nem tudjuk, hova tették!” Elindult tehát Péter és a másik tanítvány, és elmentek a sírhoz. Együtt futott a kettő, de a másik tanítvány előrefutott, gyorsabban, mint Péter, és elsőnek ért a sírhoz. Előrehajolt, és látta, hogy ott fekszenek a lepedők, de mégsem ment be. Nyomában megérkezett Simon Péter is, bement a sírba, és látta, hogy a leplek ott fekszenek, és hogy az a kendő, amely a fején volt, nem a lepleknél fekszik, hanem külön összegöngyölítve, egy másik helyen. Akkor bement a másik tanítvány is, aki elsőnek ért a sírhoz, és látott, és hitt. Még nem értették ugyanis az Írást, hogy fel kell támadnia a halottak közül. A tanítványok ezután hazamentek. Mária pedig a sírbolton kívül állt és sírt. Amint ott sírt, behajolt a sírboltba, és látta, hogy két angyal ül ott fehérben, ahol előbb Jézus teste feküdt; az egyik fejtől, a másik meg lábtól. Azok így szóltak hozzá: „Asszony, miért sírsz?” Ő ezt felelte nekik: „Mert elvitték az én Uramat, és nem tudom, hova tették.” Amikor ezt mondta, hátrafordult, és látta, hogy Jézus ott áll, de nem ismerte fel, hogy Jézus az. Jézus így szólt hozzá: „Asszony, miért sírsz? Kit keresel?” Ő azt gondolta, hogy a kertész az, ezért így szólt hozzá: „Uram, ha te vitted el őt, mondd meg nekem, hova tetted, és én elhozom.” Jézus nevéen szólította: „Mária!” Az megfordult, és így szólt hozzá héberül: „Rabbuni!” – ami azt jelenti: Mester. Jézus ezt mondta neki: „Ne érints engem, mert még nem mentem fel az Atyához, hanem menj az én testvéreimhez, és mondd meg nekik: Felmegyek az én Atyámhoz, és a ti Atyátokhoz, az én Istenemhez, és a ti Istenetekhez.” Elment a magdalai Mária, és hírül adta a tanítványoknak: „Láttam az Urat!”, és hogy ezeket mondta neki.”

Az Úr áldása legyen az Ő Igéjének az olvasásán, hallgatásán, szívünkbe való befogadásán és annak megcselekvésén.

Előima: Dicsőséges Urunk, Jézus Krisztus!

Áldunk és magasztalunk, mert Te feltámadtál és élő Úr vagy! Köszönjük a Golgotán értünk megvívott küzdelmed, s hozzuk hálánkat mindazért, hogy nem tarthatott Téged fogságban a halál. Ha valósággal meg is haltál, lehajtottad a fejed, és kilehelted a lelked, mégis teljes dicsőségben feltámadtál, s hisszük, hogy nekünk ezért lehet örök életünk és reményiségünk.

Köszönjük a megszerzett váltságot, hogy Te mindent tökéletesen elvégeztél. S ma úgy lehetünk Előtted, mint akiket a feltámadott Krisztus hív és vezet, miközben a feltámadás Igéit hinted szívünkbe, hogy növekedjünk hitben és erősödjünk lélekben, hogy az ünnepek alatt kapott igék a hétköznapi életben tovább éljenek bennünkben, és vágyakozzunk a további igei táplálkozásra. Kérünk, segíts, hogy hűséges gyermekeid tudjunk maradni, akik felismerve bűneiket és vétkeiket, hozzád fordulva, őszinte bűnvallással kérik a bocsánatot és a szabadítást, ami által élhetőbb napokat kezdhetünk.

Hála Neked azért, hogy Te alkalmat készítettél és ezen az éven is megengedted, hogy ünnepeljünk. Köszönjük, hogy megnyitottad az utat az atyai házba.

Kérünk, Te szólj most hozzánk, jöjj közel érintsd meg szívünket és lelkünket, Te aki győztes Úr vagy, légy győztes a mi szívünkben is.

Így hozzuk most Eléd saját életünket. Te tudod, hogy milyen gondolatokkal vagyunk Előtted, tedd hát áldottá örömeinket, bánatainkat, testi lelki nyomorúságainkat, veszteségeinket és gyászunkat. Áld és szenteld meg ittlétünket. Atyánk az értünk meghalt és általad feltámasztott Jézusért hallgasd meg a mi imánkat
Ámen

Igehirdetés előtti ének: 347:5 „Jézus segíts engem ebben...”

Textus: János 20, 11-18

„Mária pedig a sírbolton kívül állt és sírt. Amint ott sírt, behajolt a sírboltba, és látta, hogy két angyal ül ott fehérben, ahol előbb Jézus teste feküdt; az egyik fejtől, a másik meg lábtól. Azok így szóltak hozzá: „Asszony, miért sírsz?” Ő ezt felelte nekik: „Mert elvitték az én Uramat, és nem tudom, hova tették.” Amikor ezt mondta, hátrafordult, és látta, hogy Jézus ott áll, de nem ismerte fel, hogy Jézus az. Jézus így szólt hozzá: „Asszony, miért sírsz? Kit keresel?” Ő azt gondolta, hogy a kertész az, ezért így szólt hozzá: „Uram, ha te vitted el őt, mondd meg nekem, hova tetted, és én elhozzom.” Jézus nevéen szólította: „Mária!” Az megfordult, és így szólt hozzá héberül: „Rabbuni!” – ami azt jelenti: Mester. Jézus ezt mondta neki: „Ne érints engem, mert még nem mentem fel az Atyához, hanem menj az én testvéreimhez, és

mondd meg nekik: Felmegyek az én Atyámhoz, és a ti Atyátokhoz, az én Istenemhez, és a ti Istenetekhez.” Elment a magdalai Mária, és hírül adta a tanítványoknak: „Láttam az Urat!”, és hogy ezeket mondta neki.”

Húsvétot ünneplő keresztyén gyülekezet,
Szeretett testvéreim az Úr Jézus Krisztusban!

A világmindenség hírei között a legnagyobb örömhír célozza meg ma életünket, ami megtöltötte egykor azt a temetőket, ahová Mária megy. Ma hajlékainkban szól hozzánk Urunk egy találkozón keresztül, amikor a kereső és szomorú Máriának megadatik, hogy felismerje azt a Mestert, akiről majd bizonyágot tesz.

Egy törékeny, szomorú és gyászoló asszony van előttünk, aki Jézus egy nagyobb tanítványi köréhez tartozott, akiről azt olvassuk, hogy ott volt Jézus keresztfeszítésekor. A nagypénteken még a kereszt alatt álló Mária, most a sírbolton kívül áll és sír. Sír, mert azt gondolja, hogy elvitték az ő Urát, s nem tudja, hogy hová tették, azután azt gondolja, hogy a kertésszel beszélget, miközben az Jézus. Azt gondolja, hogy ő még tehet valamit a megfeszített Jézusért, közben pedig, már csak azzal, hogy a Mester nevében szólítja, sokkal nagyobb dolgot tett Ő Máriával. S ezen keresztül is láthatjuk, hogy milyenek is az ember gondolatai. S mekkora áldás az, hogy sokszor a mi gondolataink és útjaink nem egyeznek meg az Atya gondolataival és útjaival. S ezért láthatta meg akkor Mária az Urat, s ezért láthatjuk meg mi magunk is a nekünk rendelt időben azt a Krisztust, aki értünk támadt fel.

Meg kell járnunk nekünk is azt az utat, amit Mária megtett, hogy először ott a kereszt alatt állva az értünk szenvedő Jézusra tekintve, elfogadjuk, hogy Ő értünk halt meg. Ezután, ha kell akkor elsírva öntsük ki előtte szívünket, és higgyük el, hogy Őneki van hatalma arra, hogy Igéjét úgy használja, hogy bennünket is megszólítson, akkor amikor mi nem is gondolnánk. Hiszen Ő fel tudja használni a legnagyobb veszteséget, vagy örömeinkben hálára indít. Azok az Igék, amik róla szólnak, soha nem térnek vissza üresen.

Annak ellenére, hogy ugyanazokat az ígéreket olvassuk ünnepről ünnepre, valahogy az ünnepek alatt erősödik meg bennem a feltámadott Krisztus a múltban, a jelenbe és a jövőben is akkora hatást képes gyakorolni az ember elméjére, szívére és lelkére, hogy valóban kimozdít a megszokott menetből. Ezért vágyakozom valami többre, amit az Isten közelében tapasztalhatok akkor, amikor megvilágosodik előttem a megfeszített Jézus sírjának üressége, valamint a feltámadott Krisztus dicsősége.

Mert az az Úr, aki a sírbolton kívül Máriát megszólította, Igéjén keresztül ma is keresi azokat, akik hittel vannak Előtte, akik úgy érzik, hogy keresnek, és sokszor maguk sem tudják, hogy mit vagy kit. Keresi azokat, akik vágyakoznak egy olyan élet után, ami jobb és élhetőbb. Közben ott van előttük, csak azt gondolják, hogy ez nem

lehet ilyen egyszerű, s belefáradnak abba, hogy valami olyat keresnek, amiről ők maguk gondolják, hogy arra van szükségük, de valahogy, ha kívánságuk beteljesedik, a kitűzött célt elérik, mégsem tudnak neki örülni, mert sokszor mi akarunk tenni valamit, ahelyett, hogy hagynánk, hogy Isten cselekedjen Fia által. Mert Jézus képes ma is megszólítani. Ma is képes azt kérdezni, hogy kit keresel? Mert nem nekünk kell tenni és cselekedni, hanem éppen ez a lényege az isteni kegyelemnek, hogy Ő már hamarabb cselekszik értünk, s hamarabb tudja mindnyájunk nevét. Tudja mit akar elvégezni a feltámadás csodája által az életünkben. Tudja, hogy életünk melyik szakaszában lép majd oda mellénk és törli le minden könnyünket, és kapaszkodhatunk bele, mint legfőbb vigasztalónkba, gondviselőnkbe és egyedüli reményünkbe.

De ehhez kell a mi részünkről az a hit, ami megnyitja lelki szemeinket, hogy meglássuk az Urat. Hogy Máriával együtt, úgy vigyük a Krisztusról szóló örömmüzenetet, mint akik már átélték a vele való találkozást. Érezték jelenlétét ott abban a belső szobában, ahová lehet, hogy könnyezve mentek be, de Krisztus erejével jöttek ki. Mert annak ellenére, hogy még várat magára az, hogy szemtől szembe álljunk a feltámadott Krisztussal, addig a Szentlélek hatalmában van mindnyájunk élete, Aki arra fűj, amerre akar, s azt az életet választja ki magának, amelyiket Ő akarja.

Mária könnyei letöröltettek, s nem tartotta meg magának ennek a találkozásnak az örömet. Hanem elment s hírül adta a tanítványoknak. Elmondta mindazt, ami vele történt. S így, akik hallottak róla hitük erősödött, s ezután azt olvassuk János evangéliumában, hogy megjelenik a tanítványoknak, Tamás nincs ott, csak hallott róla, s ezután neki is megjelenik.

Ezért is van az feljegyezve a Rómaiakhoz írott levélben, hogy a hit hallásból van. S nem mindegy, hogy mit engedünk be a fülünkön keresztül, mert mindaz hat a gondolatainkra, bekerül szívünkbe, s egy másik helyen a Bibliában az van írva, hogy, amivel csordultig van a szív, azt szólja majd a száj.

Kedves Testvérek! Máriának már nem a könnyeivel volt tele a szeme, hanem amikor meghallotta Jézus szavát, és látta őt, ment és hírül adta a tanítványainak. *Láttam az Urat!* Ő, aki a halott Jézust kereste a feltámadott Krisztussal találkozott. Ő, aki a történet elején még sír a végére olyan öröm tölti el, amit szétoszt és megoszt, mindazokkal, akikkel találkozik.

Kívánom mindnyájunknak, hogy amikor a fájdalom, az üresség és a tehetetlenség eluralkodik rajtunk, s Máriákként csak sírunk a múlt felett, akkor jussanak eszünkbe azok a szeletek az életünkből, amikor lelki szemeinkkel láttuk az Urat, amikor szólt egy ének, egy Ige, vagy egy imádság, amikor szinte más volt az Úri ima- Mi Atyánk és az Apostoli Hittvallás- Hiszekegy elmondása, mert éreztük, hogy minket is megszólít a feltámadott Úr, és vigasztal úgy, hogy erőtlenségünkből olyan erőket hoz elő, ami által még másokat is képesek voltunk építeni, miközben nekünk nem maradt kevesebb, hanem épültünk mások bizonyágtételei által.

Imádkozzunk ma nyitott szemért és fülért, hogy meghalljuk mindenkor, amit nekünk címez Isten Igéje, s meglássuk a feltámadott Úr által kijelölt útjainkat, hogy ne a saját gondolatainkra támaszkodva éljünk, hanem kérjük Isten hatalmát életünk minden napjára, hiszen Ő azt ígérte, hogy velünk lesz minden napon e világ végezetéig. Ezért adjunk hálát. Ámen

Utóima: Dicsőséges, feltámadott Urunk!

Hálát adunk minden ígéretedért, amit eddig közöltél velünk. Hála Neked azért, hogy magdalai Mária életén keresztül ma megláthatjuk saját magunkat, hogy mi az, ami előtt ott állunk. Hogy még mindig sírunk az üres sír előtt, vagy már megláttunk Téged, aki magad vagy az út, az igazság és az élet, aki utat nyitottál az Atya irányába, aki a Te Atyád, s általad sajátunknak mondhatjuk, aki a Te Istened és általad a mi is Istenünknek nevezhetjük.

Köszönjük neked Urunk, ha már meghallhattuk azt, hogy Te nevünkön szólítottál bennünket, és követhetünk Téged, Neked élhetünk és Rólad tehetünk bizonyosságot. De imádkozunk fülünk, szívünk és szemünk megnyitására akkor, ha még nem tapasztaltuk a te nagyságod és kegyelmed az életünkben.

Eléd hozzuk mindazokat ebben a városban, s ezen a világon, akik távol vannak Tőled, akik azt gondolják, hogy Nélküled is élhetnek, akik saját vesztükbe rohannak, ha Téged kihagynak napjaikból.

Kérünk Atyánk készíts olyan alkalmakat, és adj olyan lehetőségeket, amikor megnyílnak szemeink, s ki tudjuk mondani, hogy Nélküled nem megy. Nélküled semmik vagyunk, erőtlenekek és tehetetlenek, akik a saját bajuk körül forognak.

Így kérünk téged, hogy adj hitet, mely mindenben átvisz, erősítsd lelkünket, hogy amikor testünk erőtlen az erős lélek tartson meg minket.

Szenteld meg ünneplésünket, hogy a hétköznapokban is tudjuk, hogy ki az, akitől kérhetünk, ki az, akinek megvallhatjuk bűneinket, s ki az, akinek szárnya árnyékába mindig menekülhetünk. Jézus Krisztusért őrizd meg minket, s légy velünk minden napon e világ végezetéig. Ámen

Úri ima: Jézus mondja: Ti azért így imádkoztatok....

Áldás: A feltámadott Krisztus szeretete, az Atya kegyelme és a Szentlélek hitet erősítő ereje legyen és maradjon mindnyájunkkal. Ámen

Záró ének: 352:1-8 „Krisztus ím feltámadá...”